

Slengerik: Jeg behøver ikke at holde nogen lang Tale (Afbrydelse). Jeg plejer aldrig at holde lange Taler. Det ærede Medlem, der siger: Lad være! plejer tidt at holde lange Taler, naar han ikke har noget at tale om. Det plejer jeg ikke, men jeg bliver nødt til at sige et Par Ord. Til det ærede Medlem fra Assens vil jeg ærlig talt sige, at det er længe siden, jeg har hørt noget saa tyndt som det ærede Medlems Tale i Dag. Det ærede Medlem med sin lange Virksomhed bag sig og med de Evner til at udtrykke sig, han har, burde, dersom han havde haft nogle Grunde, kunne have sagt noget, der ikke var saa tyndt og forslidt som det, det ærede Medlem sagde. De Ting, det ærede Medlem har staaet og sagt her i Dag, har vi hørt hundrede Gange før ude omkring paa Vælgermøder, der var ikke Spor af nyt, det ærede Medlem stod blot og repeterede. Det ærede Medlem har ikke noget som helst reelt Standpunkt. Der var en Gang imellem Tilløb til et reelt Standpunkt, men ikke mere end Tilløb, for naar man undersøgte det, viste det sig, at det duede ikke.

Det ærede Medlem begyndte med at sige, at jeg havde beklaget mig over, at der forelaa to Indstillinger. Det er ikke sandt, det er positivt urigtigt. Jeg har sagt, at der forelaa to Indstillinger. Det ærede Medlem sagde endogsaa, at jeg havde beklaget mig i høje Toner derover. Det er den Slags Vendinger, det ærede Medlem har vænnet sig til at bruge, naar han taler her i Tinget, og som gaar i mange Mennesker ligesom Fædt i en Hund. Men det er jo ikke rigtigt. Hvis det ærede Medlem havde gjort mig den Ære at høre efter, hvad jeg sagde, vilde han ikke havde fundet et eneste beklagende Udtryk. Jeg konstaterede Faktum, det var det hele. Jeg havde maaske haft nogen Grund til at beklage mig. Jeg benyttede alligevel ikke Lejligheden til at gøre det. Derimod sagde det ærede Medlem fra Assens udtrykkelig, at han beklagede, at der forelaa to Indstillinger, men han havde ikke ringeste Grund til at gøre det. Det havde han i Virkeligheden ikke. Jeg havde haft nogen Grund til at gøre det, hvis jeg havde haft Lyst til at gøre det, fordi vi fra vor Side har gjort saa væsentlige Indrømmelser, som vi har gjort. Saa jeg kunde have haft Grund til at beklage mig over, at der alligevel ikke er naaet Overenskomst. Men det ærede Medlem fra Assens har ikke været saa meget i Fællesudvalget; han har kun været der en Gang imellem. Han har ikke ringeste Grund til at beklage sig, for han har ikke gjort nogen som helst Indrømmelse. Han

har derfor ikke Ret til at beklage sig over, at der ikke er naaet Overenskomst. Det var Ord, Ord hen i Vejret, ikke andet. Hvis der havde været nogen Mening bagved dette, burde det have været den, at det ærede Medlem i Fællesudvalget havde gjort et Arbejde for at naa Overenskomst. Han har ikke gjort det ringeste i saa Henseende. Derfor har han ingen Grund til at beklage sig.

Det ærede Medlem kalder disse Forslag for radikalt-socialistiske. Ja, det er jo den gamle Socialistforskrækkelse. Nu skal den bruges til at skræmme Folk fra de Forslag, vi har stillet om Landstingets Opløselighed og Valgrets alderens Nedsættelse til 21 Aar. Men det er heller ikke andet end Ord og Ord. Det ærede Medlem har ikke med en Stavelse begrundet, at Folk i 21 Aars Alderen i Danmark ikke er i Stand til at varetage de politiske Pligter, de vil faa ved at faa Valgret, lige saa vel, som de kan være det alle andre Steder. Det ærede Medlem vil ellers gerne have Ord for, at han har været med til at rejse en Bevægelse her i Danmark, der har givet den danske Ungdom en bedre Optragelse, end Ungdommen i andre Lande har faaet. Men alligevel vil han ikke have, at denne Ungdom skal have lige saa megen Ret, som Ungdommen har i andre Lande. Saa Gud ved, om den Optragelse, han har været med til at give Ungdommen, har været saa meget værd, som han holder af at give det Udseende af.

21 Aars Alderen er saa skrækkelig at tænke paa for det ærede Medlem. Det ærede Medlem, der var Ordfører for Landstinget, syntes ogsaa, at 21 Aars Alderen var noget skrækkeligt. Og der er jo i og for sig ikke saa meget at sige til dette. 21 Aars Alderen og de to ærede Medlemmer møder hinanden som de stærkeste Modsætninger, man kan finde i den danske Rigsdag. De to, lade mig sige, Hædersgubber, det ærede Medlem fra Assens og den ærede Landstingsmand fra Odense (Jørgen Pedersen), har jo den Ære at være de to ældste Mænd i den danske Rigsdag, hver i sit Ting, og det er i og for sig ikke saa underligt, at de, naar de bliver stillet Ansigt til Ansigt med Ungdommen i 21 Aars Alderen, opfatter det som noget af det rædsomste, de kan tænke sig, naar der er Tale om, at den Ungdom skulde have noget at sige i dansk Politik. Det forstaar jeg saa godt, det er ganske menneskeligt, naar man er naaet til den Alder. Men at Venstre i Almindelighed kan være kommet til det samme Standpunkt, forstaar jeg ikke saa godt. Fremtiden hører Ungdommen til, den hører nu en Gang